DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

7. november 2002 *

I sag C-184/01 P,

Peter Hirschfeldt, tjenestemand ved Det Europæiske Miljøagentur, med bopæl i København (Danmark), ved avocats J.-N. Louis og V. Peere, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 13. februar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-166/00, Hirschfeldt mod Miljøagenturet (Sml.Pers. I-A, s. 41, og II, s. 157), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom og om, at der gives appellanten medhold i de påstande, han nedlagde i første instans,

* Processprog: fransk.

den anden part i appelsagen:

Det Europæiske Miljøagentur ved J.-L. Salazar og J. Rivière, som befuldmægtigede, bistået af avocat D. Waelbroeck, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og S. von Bahr,

generaladvokat: F.G. Jacobs

justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af retsmøderapporten,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. april 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 26. april 2001 har Peter Hirschfeldt i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 13. februar 2001 af Retten i Første Instans i sag T-166/00, Hirschfeldt mod Miljøagenturet (Sml.Pers. I-A, s. 41, og II, s. 157, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Miljøagenturet for appellantens påstand om annullation af Det Europæiske Miljøagenturs afgørelse af 24. september 1999 om at annullere den interne udvælgelsesprøve EEA/T/99/1 vedrørende en stilling som chef for »Finansafdelingen« (herefter »afgørelsen af 24. september 1999«) og af Miljøagenturets afgørelse af 13. december 1999 om overflytning af appellanten fra Kommissionen til Miljøagenturet (herefter »afgørelsen af 13. december 1999«), for så vidt appellantens indplacering herved fastsættes til lønklasse A5, tredje løntrin, med virkning fra den 1. november 1999.

De relevante retsregler

2 Artikel 8 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»En tjenestemand, der gør midlertidig tjeneste i en anden stilling ved en af de tre Europæiske Fællesskabers øvrige institutioner, kan efter seks måneder ansøge om at blive overflyttet til denne institution.

Hvis denne anmodning imødekommes efter fælles aftale mellem tjenestemandens oprindelige tjenestested og den institution, hvortil han er udstationeret, anses tjenestemandens samlede ansættelse i Fællesskaberne for tilbagelagt ved sidstnævnte institution. Han kan ikke på grundlag af en sådan overflytning drage fordel af de finansielle bestemmelser i vedtægten for udtræden af en af Fællesskabernes institutioner.

Hvis den afgørelse, hvormed denne anmodning imødekommes, medfører ansættelse i en højere lønklasse end den, den pågældende havde i den oprindelige institution, anses afgørelsen for en forfremmelse og kan i så fald kun træffes i henhold til de i artikel 45 fastsatte betingelser.«

3 Det bestemmes i vedtægtens artikel 27, stk. 1:

»Det skal ved ansættelse tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet [...]«

4 Vedtægtens artikel 29, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndighederne først tage følgende i betragtning:

a) mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen

b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen

c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Udvælgelsesproceduren er fastsat i bilag III.

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.«

Faktiske omstændigheder

5 De faktiske omstændigheder er i den appellerede dom sammenfattet som følger:

»1 Sagsøgeren blev ansat ved Kommissionen den 1. juli 1987 som tjenestemand på prøve i lønklasse A7 og blev placeret i Generaldirektoratet »Miljø, Nuklear Sikkerhed og Civil Beskyttelse« (GD XI). Han blev forfremmet til lønklasse A6 den 1. juni 1992 og til lønklasse A5, andet løntrin, den 30. maj 1996, dog med virkning fra den 1. april 1996.

2 Ved skrivelse af 18. december 1996 tilbød Det Europæiske Miljøagentur sagsøgeren stillingen som finansdirektør som midlertidigt ansat med foreløbig indplacering i lønklasse A5, tredje løntrin, for to år, en periode, der kunne forlænges med et år, i København (Danmark).

3 Ved afgørelse af 13. januar 1997 traf Kommissionen på grundlag af sagsøgerens anmodning af 20. december 1996 afgørelse om, at sagsøgeren skulle udstationeres til Miljøagenturet på ubestemt tid med virkning fra den 1. februar 1997.

4 Den 1. april 1997 tiltrådte sagsøgeren tjenesten ved Miljøagenturet som midlertidigt ansat i lønklasse A4, første løntrin. Hans kontrakt, som oprindeligt skulle udløbe den 31. januar 1999, blev forlænget til den 31. januar 2000.

5 Den 14. september 1999 offentliggjorde Miljøagenturet en meddelelse om den interne udvælgelsesprøve EEA/T/99/1 vedrørende en stilling som chef for »Finansafdelingen«. Den 23. september 1999 indgav sagsøgeren ansøgning til denne udvælgelsesprøve.

6 Den 22. september 1999 sendte direktøren for Direktorat A, »Personalepolitik«, under Kommissionens Generaldirektorat »Personale og Administration« (GD IX), S. Bisarre, en skrivelse til Miljøagenturets direktør, Jiménez Beltran, hvori han anførte:

»[...]

Afgørelsen om at afholde en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelsen af chefen for Finansafdelingen er derfor efter min opfattelse [...] beklagelig af to grunde: For det første er den i strid med en politik, der er indført på anmodning af agenturerne, og som Kommissionens personalerepræsentanter har vanskeligt ved at acceptere, og for det andet opfylder den ikke et ubestrideligt tjenstligt behov, eftersom det tilsigtede formål, dvs. at besætte stillingen, som bliver ledig i februar 2000, lettere kan nås gennem en overflytning.

[...]

Jeg kan derfor kun anmode Dem om at tage spørgsmålet om afholdelse af udvælgelsesprøve EEA/T/99/1 op til fornyet overvejelse og om på ny at undersøge muligheden for en overflytning [af sagsøgeren til Miljøagenturet] i den lønklasse og på det løntrin, han var indplaceret i, da han blev overflyttet til midlertidig tjeneste. Som De allerede har nævnt over for mine tjenestegrene, kan [Miljøagenturet] derefter forfremme ham til den højere lønklasse, når de i vedtægten herom fastsatte betingelser er opfyldt.

[...]

Såfremt De alligevel måtte foretrække at anvende fremgangsmåden med en intern udvælgelsesprøve, beklager GD [IX] ikke at kunne medvirke ved afholdelsen af udvælgelsesprøven og heller ikke ved de udvælgelsesprøver, De eventuelt måtte afholde i fremtiden med henblik på besættelse af de øvrige faste stillinger i agenturet. Generaldirektoratet ville ligeledes se sig nødsaget til definitivt at give afkald på at anvende overflytninger til [Miljøagenturet] i fremtiden.

[...]«

7 Den 24. september 1999 gav Miljøagenturets Personaleafdeling meddelelse om, at udvælgelsesprøve EEA/T/99/1 var annulleret [...]. Afgørelsen blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 27. september 1999 fra Jiménez Beltran, hvori det anførtes:

»[...]

Jeg beklager at måtte meddele Dem, at efter modtagelsen af ovennævnte skrivelse [fra S. Bisarre] har jeg ikke andre muligheder end at annullere den interne udvælgelsesprøve, De havde indgivet ansøgning til.

På baggrund af skrivelsens indhold opfordrer jeg Dem indtrængende til så hurtigt som muligt at anmode om at blive overflyttet fra Kommissionen til Miljøagenturet, idet dette er den eneste mulighed for, at De fortsat kan arbejde for Miljøagenturet.«

8 Ved skrivelse af 27. oktober 1999 anmodede sagsøgeren Kommissionen om at blive overflyttet til Miljøagenturet i overensstemmelse med vedtægtens artikel 8 [...]. Anmodningen blev tilstillet Kommissionen.

9 Ved skrivelse af 6. december 1999 til Miljøagenturet erklærede Kommissionen sig indforstået med overflytningen. I skrivelsen anførte Kommissionen, at sagsøgeren på daværende tidspunkt var indplaceret i lønklasse A5 (anciennitet i lønklasse pr. 1.4.1996), tredje løntrin (anciennitet på løntrin pr. 1.8.1996). Ved afgørelse af 13. december 1999 blev sagsøgeren overflyttet til Miljøagenturet med virkning fra den 1. november 1999. I henhold til afgørelsen blev han indplaceret i lønklasse A5, tredje løntrin.

10 Den 23. december 1999 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, en klage over afgørelsen af 24. september 1999. Ved afgørelse af 8. marts 2000 afviste Miljøagenturet klagen.

11 Den 13. marts 2000 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, endnu en klage, denne gang over afgørelsen af 13. december 1999, for så vidt som han herved blev indplaceret i lønklasse A5, tredje løntrin, med virkning fra den 1. november 1999. Miljøagenturet afviste klagen ved afgørelse af 10. maj 2000.«

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

6 Den 19. juni 2000 anlagde Peter Hirschfeldt sag ved Retten med påstand om annullation af afgørelsen af 24. september 1999 og om delvis annullation af afgørelsen af 13. december 1999.

7 Til støtte for påstanden om annullation af afgørelsen af 24. september 1999 påberåbte Peter Hirschfeldt sig et enkelt anbringende, nemlig om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27.

8 Med henvisning til skrivelsen af 22. september 1999 fra Kommissionens GD IX anførte han navnlig, at det var som følge af en »interinstitutionel aftale« mellem Miljøagenturet og Kommissionen, at man havde valgt proceduren med overflytning frem for at afholde en intern udvælgelsesprøve. Valget af procedure i forbindelse med ansættelsen var derfor ikke sket ud fra hensynet til tjenestens behov og interesse, således som det kræves i henhold til vedtægtens artikel 27, men i kraft af en politik, Kommissionen havde foreskrevet.

9 Til støtte for påstanden om annullation af afgørelsen af 13. december 1999 påberåbte Peter Hirschfeldt sig ligeledes et enkelt anbringende, nemlig om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, 8 og 45.

10 Peter Hirschfeldt anførte i den forbindelse nærmere, at hans anmodning om overflytning var i overensstemmelse med vedtægtens artikel 8, og at overflytningen derfor havde til formål, at han kunne blive fastansat i den stilling, han havde beklædt i over to år som midlertidigt ansat i lønklasse A4 ved Miljøagenturet.

11 Han tilføjede, at i overensstemmelse med vedtægtens artikel 8, stk. 2, medførte afgørelsen om overflytning nødvendigvis en forpligtelse for Miljøagenturet til at genoprette hans karriere i dette organ, idet han havde kunnet forfremmes siden den 1. april 1998, og til at undersøge muligheden for at forfremme ham i forfremmelsesårene 1998 og 1999.

12 Ved den appellerede dom frifandt Retten Miljøagenturet i det hele.

13 Med hensyn til påstanden om annullation af afgørelsen af 24. september 1999 henviste Retten i den appellerede doms præmis 25 til fast retspraksis, hvorefter ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at afslutte en ansættelsesprocedure, der er iværksat i henhold til vedtægtens artikel 29 (Domstolens dom af 24.6.1969, sag 26/68, Fux mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 31, org.ref.: Rec. s. 145, præmis 11, og Rettens dom af 14.2.1990, sag T-38/89, Hochbaum mod Kommissionen, Sml. II, s. 43, præmis 15).

14 Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 26, at det følger af samme retspraksis, at når ansættelsesmyndigheden råder over et skøn med hensyn til, hvorledes en udvælgelsesprøve skal afsluttes, kan den så meget desto mere annullere udvælgelsesprøven, såfremt der er tvivl vedrørende lovligheden med hensyn til anvendelsen af en sådan procedure.

15 Retten bemærkede endvidere i samme præmis i den appellerede dom, at den omstændighed, at der i den foreliggende sag var rejst tvivl af en udenforstående, nemlig Kommissionens GD IX, ikke kunne sidestilles med en »interinstitutionel aftale« og ikke behæftede den måde, hvorpå ansættelsesmyndigheden havde udøvet sit skøn, med en mangel.

16 Retten bemærkede endvidere i den appellerede doms præmis 27, at da Peter Hirschfeldt var blevet udnævnt i den pågældende stilling, inden han anlagde sag, havde han under alle omstændigheder ikke søgsmålsinteresse i relation til den omtvistede udvælgelsesprøve. Retten tilføjede, at det kun var hans indplacering i lønklasse A5, der indeholdt et klagepunkt over for ham, men ikke den omstændighed, at den pågældende stilling var blevet besat på grundlag af en anden procedure end en udvælgelsesprøve. Retten tilføjede, at da stillingen i meddelelsen om udvælgelsesprøve var angivet som henhørende under stillingsgruppe A5/A4, ville den, der blev udnævnt på grundlag af udvælgelsesprøven, ikke nødvendigvis være blevet indplaceret i lønklasse A4.

17 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 28, at alle disse omstændigheder måtte føre til en frifindelse af Miljøagenturet for påstanden om annullation af afgørelsen af 24. september 1999.

18 Med hensyn til påstanden om annullation af afgørelsen af 13. december 1999 fastslog Retten i den appellerede doms præmis 38, at Peter Hirschfeldt i medfør af vedtægtens artikel 8 var blevet overflyttet fra Kommissionen til Miljøagenturet med virkning fra den 1. november 1999.

19 Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 39, at Peter Hirschfeldt følgelig måtte anses for at have tilbagelagt sin samlede ansættelse i Fællesskaberne ved Miljøagenturet, jf. vedtægtens artikel 8, stk. 2.

20 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 40, at Peter Hirschfeldt i forbindelse med sin overflytning havde indrømmet, at han i forbindelse med sin overflytning ikke uden videre havde ret til at blive forfremmet i medfør af vedtægtens artikel 8, stk. 3, og artikel 45. Retten tilføjede, at det under alle omstændigheder fremgår af fast retspraksis, at ansøgere, der kan forfremmes, ikke har ret til at blive forfremmet (Rettens dom af 25.3.1999, sag T-76/98, Hamptaux mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 59, og II, s. 303, præmis 49).

21 Retten udtalte i den appellerede doms præmis 41, at den ikke kunne tiltræde Peter Hirschfeldts argument om, at Miljøagenturet i medfør af de nævnte bestemmelser var forpligtet til at genoprette hans karriere, som om han havde været tjenestemand ved Miljøagenturet fra starten, og at »undersøge mulighederne« for at forfremme ham i forbindelse med hans overflytning, eftersom han havde kunnet forfremmes siden den 1. april 1998.

22 Retten bemærkede i den forbindelse nærmere i den appellerede doms præmis 42, at forfremmelse af en tjenestemand i medfør af vedtægtens artikel 8, stk. 3, forudsætter, at to betingelser er opfyldt, nemlig for det første, at overflytningen af den pågældende medfører ansættelse i en højere lønklasse, og for det andet, at forfremmelsesproceduren afvikles i overensstemmelse med de i vedtægtens artikel 45 fastsatte betingelser.

23 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 43, at i den foreliggende sag var den første af de nævnte to betingelser ikke opfyldt. Retten bemærkede i den forbindelse, at uanset at Peter Hirschfeldt var blevet udnævnt som midlertidigt ansat ved Miljøagenturet i lønklasse A4, var han fortsat indplaceret i lønklasse A5 ved Kommissionen i medfør af vedtægtens artikel 37-39.

24 Retten fastslog, at i henhold til afgørelsen af 13. december 1999 var Peter Hirschfeldt blev overflyttet til en stilling i stillingsgruppe A5/A4, dvs. til en stilling i den samme stillingsgruppe, som den stilling, han beklædte i Kommissionen, henhørte under.

25 Retten bemærkede afslutningsvis, at den pågældende overflytning af sagsøgeren til en stilling i stillingsgruppe A5/A4 ikke nødvendigvis medførte, at han blev ansat i en højere lønklasse, eftersom stillingen kunne besættes i lønklasse A5 eller i lønklasse A4. Retten fandt, at overflytningen følgelig ikke havde medført en forpligtelse for Miljøagenturet til at undersøge muligheden for at forfremme sagsøgeren på de i vedtægtens artikel 8 og 45 fastsatte betingelser.

26 Retten udtalte i den appellerede doms præmis 44, at det fulgte af disse bemærkninger, at Miljøagenturet i det hele måtte frifindes for påstanden om annullation af afgørelsen af 13. december 1999.

Appellen

27 I appellen har Peter Hirschfeldt nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Afgørelsen af 24. september 1999 annulleres.

— Afgørelsen af 13. december 1999 annulleres, for så vidt som appellanten herved indplaceres i lønklasse A5, tredje løntrin, med virkning fra den 1. november 1999.

— Miljøagenturet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Miljøagenturet har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises delvis, for så vidt som appellanten herved har bestridt de faktiske omstændigheder, Retten har lagt til grund. I øvrigt forkastes appellen.

— Subsidiært, såfremt Domstolen måtte ophæve den appellerede dom, hjemvises sagen til Retten til fornyet afgørelse.

— Peter Hirschfeldt tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Ved begæring indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. april 2002 har Peter Hirschfeldt anmodet om genåbning af retsforhandlingerne, således at han under en mundtlig forhandling kunne fremkomme med bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse, der ifølge appellanten er selvmodsigende på en række punkter.

30 Hertil bemærkes, at Domstolen ex officio, på forslag af generaladvokaten eller på parternes begæring i overensstemmelse med artikel 61 i Domstolens procesreglement, kan træffe bestemmelse om genåbning af den mundtlige forhandling, såfremt den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller at sagen skal afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne (jf. navnlig dom af 18.6.2002, sag C-299/99, Philips, Sml. I, s. 5475, præmis 20).

31 Domstolen finder, at der i den foreliggende sag ikke er grundlag for at genåbne den mundtlige forhandling, der blev afsluttet den 25. april 2002, idet Domstolen råder over alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan tage stilling til appellen.

32 Peter Hirschfeldts begæring om genåbning af den mundtlige forhandling kan herefter ikke tages til følge.

Domstolens bemærkninger

Afgørelsen af 24. september 1999

Det første anbringende

33 Med det første anbringende har Peter Hirschfeldt anfægtet, at Retten i den appellerede doms præmis 26 har udtalt, at udøvelsen af det skøn, Miljøagenturet råder over i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, med henblik på at beslutte, at en udvælgelsesprøve skal annulleres, ikke i den foreliggende sag er blevet behæftet med en mangel i kraft af den tvivl, Kommissionens GD IX har rejst, og at der ikke bestod en »interinstitutionel aftale« herom mellem agenturet og Kommissionen.

34 Ifølge Peter Hirschfeldt er den omhandlede udvælgelsesprøve blevet tilrettelagt i overensstemmelse med vedtægtens artikel 29, stk. 1, første afsnit, litra b), i tjenestens interesse. En sådan udvælgelsesprøve har i kraft af selve sin karakter til formål at give mulighed for, at flest mulige tjenestemænd og øvrige ansatte kan indgive ansøgning med henblik på, at institutionen ved afslutningen af denne ansættelsesprocedure i medfør af vedtægtens artikel 27 kan sikre sig tjenestemænd, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet. For så vidt angår den foreliggende sag kan det derfor ikke med føje hævdes, således som Miljøagenturet gør det som begrundelse for at annullere den pågældende udvælgelsesprøve, at den »udelukkende [havde til formål] at afhjælpe manglerne med hensyn til den tjenesteretlige stilling for en bestemt tjenestemand«, og at udvælgelsesprøven derfor var i strid med formålene med enhver ansættelsesprocedure.

35 Peter Hirschfeldt har endvidere anført, at det fremgår af selve ordlyden af afgørelsen af 24. september 1999, at den reelt kun har til formål at efterkomme skrivelsen af 22. september 1999 fra Kommissionens GD IX, navnlig instruksen om at annullere den pågældende udvælgelsesprøve, ledsaget af en udtrykkelig trussel om »definitivt at give afkald på at anvende overflytninger til [Miljøagenturet] i fremtiden«.

36 Ifølge appellanten er det derfor med urette, at Retten fastslog, dels at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag var berettiget til at annullere den omtvistede udvælgelsesprøve som følge af, at der var tvivl vedrørende lovligheden med hensyn til anvendelsen af en sådan procedure, dels at den omstændighed, at denne tvivl var blevet fremført af en udenforstående, ikke behæftede den måde, hvorpå ansættelsesmyndigheden havde udøvet sin kompetence, med en mangel.

37 Ifølge Peter Hirschfeldt kan dette første anbringende påkendes i realiteten under en appel, fordi det ikke vedrører bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, som i øvrigt ikke er bestridt, men den retlige subsumption af disse omstændigheder.

38 Heroverfor har Miljøagenturet gjort gældende, at anbringendet må afvises, idet det vedrører Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder og derfor ikke udgør et retsspørgsmål, som omhandlet i artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, som Domstolen kan tage stilling til under en appel.

39 For så vidt angår realiteten med hensyn til dette anbringende har Miljøagenturet anført, at Retten i den appellerede dom med rette udtalte, at afgørelsen af 24. september 1999 ikke som hævdet af Peter Hirschfeldt var en opfølgning af skrivelsen af 22. september 1999 fra Kommissionens GD IX, men var blevet truffet, fordi den omhandlede udvælgelsesprøve udelukkende var blevet udskrevet med henblik på at afhjælpe manglerne med hensyn til en tjenesteretlig stilling vedrørende appellanten, hvilket ifølge Domstolens praksis udgjorde magtfordrejning (jf. bl.a. dom af 29.9.1976, sag 105/75, Giuffrida mod Rådet, Sml. s. 1395, og af 23.10.1986, sag 142/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3177). Under disse omstændigheder var det klart, at afholdelse af en intern udvælgelsesprøve ikke ville have været i overensstemmelse med tjenestens interesse.

40 Hertil bemærkes, at det fremgår af artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, at appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge sagens faktiske omstændigheder, når bortses fra tilfælde, hvor den faktiske urigtighed af Rettens konstateringer fremgår af de aktstykker, den har fået forelagt, og til at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør ikke et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser (jf. navnlig dom af 2.10.2001, sag C-449/99 P, EIB mod Hautem, Sml. I, s. 6733, præmis 44).

41 For så vidt angår den foreliggende sag må det fastslås, at det med de argumenter, som Peter Hirschfeldt har fremført til støtte for sit første anbringende, gøres gældende, at Retten i den appellerede dom i det mindste forudsætningsvis deler det synspunkt, Miljøagenturet fremførte for Retten, nemlig at afgørelsen af 24. september 1999 havde hjemmel i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 39, og ikke var begrundet i hensynet til at efterkomme skrivelsen af 22. september 1999 fra Kommissionens GD IX.

42 Rettens konstateringer med hensyn til hjemmelen for afgørelsen af 24. september 1999 er imidlertid af faktisk karakter og kan derfor ikke undergives Domstolens prøvelsesret under en appelsag, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser.

43 I øvrigt bemærkes, at omstændighederne i sagen ikke viser, at Retten i forbindelse med de nævnte konstateringer har foretaget en urigtig gengivelse af et beviselement.

44 Det bemærkes således nærmere, at i afgørelsen af 8. marts 2000 om afvisning af den klage, Peter Hirschfeldt i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, havde indgivet over afgørelsen af 24. september 1999, har Miljøagenturet klart anført, at den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 39, ikke alene var grunden til, at Kommissionen modsatte sig afholdelsen af den pågældende udvælgelsesprøve, men også var hjemmel for afgørelsen af 24. september 1999.

45 I lyset af disse bemærkninger bør det konkluderes, at det første anbringende må afvises.

Det andet anbringende

46 Med det andet anbringende har Peter Hirschfeldt anfægtet, at Retten i den appellerede doms præmis 27 udtalte, at han ikke havde søgsmålsinteresse i relation til den udvælgelsesprøve, der blev annulleret ved afgørelsen af 24. september 1999.

47 Heroverfor har Miljøagenturet gjort gældende, at det er i overensstemmelse med fast retspraksis og således med rette, at Retten kunne fastslå — i øvrigt til overflod — at appellanten ikke have en sådan interesse.

48 Hertil bemærkes, at Domstolen ifølge fast praksis uden videre forkaster klagepunkter rettet mod præmisser, der til overflod er anført i en dom afsagt af Retten, fordi disse ikke kan føre til dens ophævelse og derfor er uvirksomme (jf. bl.a. dom af 22.12.1993, sag C-244/91 P, Pincherle mod Kommissionen, Sml. I, s. 6965, præmis 25, og kendelse af 25.3.1996, sag C-137/95 P, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 47).

49 For så vidt angår den foreliggende sag må det fastslås, at Rettens begrundelse i den appellerede doms præmis 27 er fremført til overflod i forhold til begrundelsen i dommens præmis 26.

50 Det må således fastslås, at ordlyden af den appellerede doms præmis 27, navnlig den første del af præmissen (»endvidere og under alle omstændigheder«) klart angiver, at der er tale om en bemærkning, som Retten har fremført til overflod i forhold til den foregående præmis i den appellerede dom, hvilket i øvrigt bekræftes af, at Retten ikke heraf har konkluderet, at det anbringende, den tog stilling til, skulle afvises.

51 Det er herefter ufornødent at tage stilling til det andet anbringende.

Afgørelsen af 13. december 1999

Det første anbringende

52 Med det første anbringende har Peter Hirschfeldt rejst kritik af, at Retten, navnlig i den appellerede doms præmis 42, har udtalt, at den forfremmelse, der

omhandles i vedtægtens artikel 8, stk. 3, bl.a. forudsætter, at betingelsen om, at overflytningen nødvendigvis medfører ansættelse i en højere lønklasse, er opfyldt. Retten har således opstillet en betingelse, som den pågældende bestemmelse ikke indeholder.

53 Til støtte for dette anbringende har Peter Hirschfeldt anført, at afgørelsen af 13. december 1999 ikke kan fortolkes som en overflytning, der medfører, at han udnævnes i en ledig stilling i lønklasse A5/A4, men som en ansættelse i den stilling, han beklædte i Miljøagenturet som midlertidigt ansat i lønklasse A4 i henhold til en afgørelse, Miljøagenturet havde truffet i tjenestens interesse og med Kommissionens samtykke. Det er i sin egenskab af midlertidigt ansat i lønklasse A4, at han anmodede om at blive overflyttet til Miljøagenturet og om at blive fastansat i den stilling, han allerede beklædte i agenturet.

54 Peter Hirschfeldt har tilføjet, at en ansættelse som følge af en sådan anmodning om overflytning i medfør af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning skal ske i den stilling og den lønklasse, den berørte tjenestemand har som midlertidigt ansat i den institution, hvor han gør midlertidig tjeneste. I modsat fald ville udtrykket »ansættelse« i vedtægtens artikel 8, stk. 3, ikke have nogen mening.

55 Heroverfor har Miljøagenturet for det første anført, at på grundlag af den appellerede doms præmis 42 og 43 har Retten med rimelighed kunnet konkludere, at i overensstemmelse med vedtægtens artikel 8, stk. 3, og artikel 45 var Miljøagenturet ikke i den foreliggende sag forpligtet til at undersøge muligheden for at forfremme Peter Hirschfeldt.

56 Miljøagenturet har dernæst anført, at lønklassen for den stilling, en tjenestemand beklæder som midlertidigt ansat i den institution, hvortil han overflyttes for at gøre midlertidig tjeneste, er irrelevant i relation til anvendelsen af vedtægtens artikel 8. Denne bestemmelse indebærer derfor ikke en ret for den pågældende til at blive fastansat i den stilling og den lønklasse, han havde i den pågældende institution.

57 Miljøagenturet har endelig gjort gældende, at Retten med rette har udtalt, at vedtægtens artikel 8, stk. 3, regulerer det tilfælde, hvor den stilling, der skal besættes, henhører under en højere stillingsgruppe end den, som tidligere beklædtes i den oprindelige institution af den, der har anmodet om at blive overflyttet. Ifølge Miljøagenturet er det klart, at i et sådant tilfælde kan afgørelsen om overflytning kun ske gennem en ansættelse i en højere lønklasse. En sådan ansættelse, der vil være usædvanlig og en undtagelse fra de generelle regler i vedtægten, må derfor sidestilles med en forfremmelse og er derfor omfattet af vedtægtens artikel 45.

58 Hertil bemærkes, at det kun er vedtægtens artikel 8, stk. 3, der omhandler den situation, hvor overflytningen af en tjenestemand medfører, at den institution, som tjenestemanden overflyttes til, må lade overflytningen falde sammen med en forfremmelse.

59 Denne bestemmelse regulerer en situation, der både er usædvanlig og er en undtagelse fra den generelle regel, der følger af vedtægtens artikel 8, stk. 2, og hvorefter en overflytning i princippet ikke som sådan har betydning for den pågældende tjenestemands status for så vidt bl.a. angår hans lønklasse og hans anciennitet på løntrin.

60 Med vedtægtens artikel 8, stk. 2, tilsigtes det desuden, at det sikres, navnlig i forbindelse med fremtidige forfremmelser i den institution, tjenestemanden overflyttes til, at tjenestemanden med hensyn til den erhvervede anciennitet behandles, som om han havde tilbagelagt sin samlede ansættelse i Fællesskaberne ved denne institution. I øvrigt bemærkes, at det fremgår af sagen, at Miljøagenturet har taget den periode, hvor Peter Hirschfeldt var udstationeret til Miljøagenturet som midlertidigt ansat, i betragtning i forbindelse med det første forfremmelsesår efter overflytningen af Peter Hirschfeldt. Derimod og modsætning til, hvad Peter Hirschfeldt har anført, pålægger bestemmelsen ikke den pågældende institution at genoprette karrieren for den overflyttede tjenestemand for så vidt angår forfremmelsesår, der ligger forud for datoen for overflytningen.

61 Heraf følger, at Retten i den appellerede doms præmis 42 med rette har fastslået, at forfremmelse af en tjenestemand i medfør af vedtægtens artikel 8, stk. 3, i forbindelse med hans overflytning bl.a. forudsætter, at betingelsen om, at overflytningen nødvendigvis medfører ansættelse i en højere lønklasse end den, tjenestemanden havde i den oprindelige institution, er opfyldt. Det må således fastslås, at det kun er under sådanne omstændigheder, at en overflytning i sig selv nødvendiggør en ændring af tjenestemandens lønklasse og således fraviger den generelle regel i vedtægtens artikel 8, stk. 2, der er nævnt i denne doms præmis 59.

62 Det første anbringende kan herefter ikke tiltrædes.

Det andet anbringende

63 Med det andet anbringende har Peter Hirschfeldt rejst kritik af, at Retten ikke har taget stilling til, om Miljøagenturet med afgørelsen af 13. december 1999 korrekt har genoprettet hans karriere, som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 2, og at Retten ikke har taget stilling til de argumenter, han fremførte i den forbindelse. Ifølge appellanten følger det heraf, at den appellerede dom er behæftet med en manglende begrundelse på dette punkt.

64 Heroverfor har Miljøagenturet gjort gældende, at det er med rette, at Retten blot har udtalt, at der i den foreliggende sag ikke var grundlag for at gøre brug af den usædvanlige og undtagelsesvise mulighed for en forfremmelse på selve tidspunktet for overflytningen, der er omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 3, eftersom en af betingelserne for at bringe denne bestemmelse i anvendelse, nemlig at tjenestemanden ansættes i en højere lønklasse, ikke var opfyldt.

65 Hertil bemærkes, at det må fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 43 har konkluderet, at overflytningen af appellanten ikke har medført en forpligtelse for Miljøagenturet til at undersøge muligheden for at forfremme ham på de i vedtægtens artikel 8 og 45 fastsatte betingelser.

66 Denne begrundelse må fortolkes som en anvendelse i den foreliggende sag af de principper, der er nævnt i denne doms præmis 58-60, nemlig at vedtægtens artikel 8, stk. 2, ikke hjemler mulighed for en forfremmelse i forbindelse med en overflytning, idet en sådan mulighed kun foreligger i den usædvanlige situation, der omhandles i vedtægtens artikel 8, stk. 3.

67 Heraf følger, at i modsætning til, hvad Peter Hirschfeldt har anført, er den appellerede dom ikke behæftet med en manglende begrundelse.

68 Det andet anbringende kan således ikke tiltrædes.

69 Appellen bør herefter forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

70 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Miljøagenturet har nedlagt påstand om, at Peter Hirschfeldt tilpligtes at betale sagens omkostninger. Han har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Peter Hirschfeldt betaler sagens omkostninger.**

Timmermans Edward von Bahr

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. november 2002.

R. Grass

Justitssekretær

C.W.A. Timmermans

Formand for Fjerde Afdeling